

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym 29 lipca 2014 roku powódka - (...) spółka akcyjna z siedzibą we W. wniosła o zasądzenie od pozwanej (...) Spółka z Ograniczoną Odpowiedzialnością spółki komandytowo-akcyjnej z siedzibą w K. kwoty 293.321,34 zł wraz ze szczegółowo określonymi odsetkami oraz zwrotu kosztów procesu wg norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu wskazano, że pozwana wielokrotnie zamawiała u powódki towar, który to został jej wydany (pozwana nie zgłaszała zastrzeżeń co do ilości ani jakości odebranego towaru); pozwana zapłaciła powódce jedynie część ceny; zaś pozostałej części ceny powódka dochodzi w niniejszym postępowaniu (pozew, k. 2-7).

W sprzeciwie od wydanego w sprawie w postępowaniu upominawczym nakazu zapłaty, zaskarżając to orzeczenie w całości, (...) Spółka z Ograniczoną Odpowiedzialnością spółka komandytowo-akcyjna z siedzibą w K. wniosła o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powódki zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu pisma pozwana w pierwszej kolejności oświadczyła, że zaprzecza wszystkim faktom oraz twierdzeniom powódki wprost przez nią nieprzyznanym. Następnie pozwana zarzuciła, że pełnomocnictwo dla jej pracownika, który składał powódce zamówienia, jest z 2009 r., zaś zamówienia są z późniejszego okresu; powódka zatem nie wykazała, że osoba składająca zamówienia w tym czasie uprawniona była do reprezentacji pozwanej. Dalej pozwana, wnosząc o przesłuchanie jej przedstawiciela w charakterze strony, zaprzeczyła, aby powódka udowodniła brak zastrzeżeń pozwanej co do jakości towaru – dowodem na tę okoliczność nie jest oświadczenie przedstawicieli powódki. W piśmie zarzucono także, że powódka nie udowodniła wydania pozwanej towaru – z części zamówień wynika, kto był uprawniony do odebrania towaru, a na dokumentach wydania widnieje podpis innej osoby lub jest brak jakiegokolwiek podpisu. Wreszcie pozwana zwróciła uwagę na brak akceptacji faktur – niepodpisanie ich; w konsekwencji faktury te nie mogą stanowić dowodu na istnienie i wysokość należności; również zarzuciła, że powódka nie przedstawiła dowodu doręczenia pozwanej tych faktur. Na koniec pozwana wniosła o nieobciążanie jej kosztami, wskazując jedynie, że w sprawie zachodzą przesłanki do takiego rozstrzygnięcia (sprzeciw od nakazu zapłaty, k. 77-79, 90-93).

W odpowiedzi na sprzeciw powódka zaznaczyła, że nie została przekazana jej informacja o odwołaniu pełnomocnictwa dla pracownika pozwanej i nic o tym nie jest jej wiadome; niezależnie od tego strony pozostawały w stałych stosunkach gospodarczych i zamówienia składane przez pozwaną zwykle były podpisywane przez tego pracownika. Brak zastrzeżeń pozwanej co do ilości i jakości towaru zostanie zaś udowodniony zeznaniami zgłoszonych świadków. Fakt wydania pozwanej towaru wynika z dokumentów WZ. Zaś pracownicy pozwanej odbierający towar byli do tego uprawnieni. Same zaś faktury zostały wysłane pozwanej listami zwykłymi. Na koniec powódka wskazała, że pozwana w tytule przelewu z 19 marca 2013 r. wymieniła niektóre z faktur, co nie tylko potwierdza ich otrzymanie, ale stanowi także uznanie długu w zakresie kwot z nich wynikających (pismo procesowe powódki z 17 października 2014 r., k. 98-101).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka – (...) spółka akcyjna z siedzibą we W. jest wpisana do rejestru przedsiębiorców prowadzonego w ramach Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem (...). Do przedmiotu jej działalności należy m.in. sprzedaż hurtowa wyrobów metalowych oraz sprzętu i dodatkowego wyposażenia hydraulicznego i grzejnego (informacja odpowiadająca odpisowi aktualnemu z KRSu powódki, k. 12 i 15).

Pozwana – (...) Spółka z Ograniczoną Odpowiedzialnością spółka komandytowo-akcyjna z siedzibą w K. jest wpisana do rejestru przedsiębiorców prowadzonego w ramach Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem (...). Do przedmiotu jej działalności należą m.in. roboty związane ze wznoszeniem budynków mieszkalnych i niemieszkalnych (informacja odpowiadająca odpisowi aktualnemu z KRSu pozwanej, k. 18 i 19v).

Strony współpracowały od 1995 r. Pozwaną od ok. 2000 r. w rozmowach z powódką reprezentował K. P.; to on składał zamówienia. K. P. początkowo był pełnomocnikiem zarządu pozwanej, a następnie pełnił funkcję dyrektora

handlowego (zeznania świadka Ł. M., rozprawa z 18 marca 2015 r. – 00:18:00 i n.; zeznania świadka P. K., rozprawa z 18 marca 2015 r. – 00:31:00 i n.; zeznania świadka E. K., rozprawa z 18 marca 2015 r. – 00:46:50 i n.).

17 lutego 2009 r., w formie aktu notarialnego, (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, w której imieniu działał prezes zarządu-M. K., działając jako komplementariusz oraz w imieniu i na rzecz pozwanej spółki komandytowo#akcyjnej, udzieliła pełnomocnictwa K. P. m.in. do: zawierania umów w imieniu spółki oraz akceptowania dokumentów finansowo-księgowych. W dokumencie nie wskazano, aby pełnomocnictwo zostało udzielone na jakikolwiek okres. Pełnomocnictwo to zostało przez pozwaną przekazane powódce. W późniejszym okresie do powódki nie dotarło jakiegokolwiek oświadczenie o odwołaniu tego pełnomocnictwa udzielonego K. P.; nie miała ona wiedzy o takim odwołaniu tego pełnomocnictwa (pełnomocnictwo, k. 25-27; zeznania świadka Ł. M., rozprawa z 18 marca 2015 r. – 00:11:10 i n.; zeznania świadka P. K., rozprawa z 18 marca 2015 r. – 00:31:00 i n.; zeznania świadka B. K., rozprawa z 18 marca 2015 r. – 00:39:30 i n.).

Współpraca stron polegała na tym, że K. P. – dyrektor handlowy pozwanej kierował zapytanie do powódki, następnie ta (czasem po negocjacjach) wysyłała ofertę, dalej pozwana, a w jej imieniu właśnie K. P., składała zamówienie. Powódka wszelkie uzgodnienia dokonywała z K. P.. Tylko K. P. składał zamówienia w imieniu pozwanej (zeznania świadka Ł. M., rozprawa z 18 marca 2015 r. – 00:08:40 i n.; zeznania świadka P. K., rozprawa z 18 marca 2015 r. – 00:30:30 i n.; zeznania świadka B. K., rozprawa z 18 marca 2015 r. – 00:38:30 i n.).

Zakupiony towar głównie był dostarczony przez powódkę, ale zdarzały się sytuacje, że odbierała go pozwana, szczególnie jeśli chodziło o krótkie elementy i zakupy które można określić jako małe (zeznania świadka Ł. M., rozprawa z 18 marca 2015 r. – 00:13:30 i n.; zeznania świadka P. K., rozprawa z 18 marca 2015 r. – 00:31:50 i n.; zeznania świadka B. K., rozprawa z 18 marca 2015 r. – 00:44:00 i n.).

E. K.-pracownik pozwanej był upoważniony do odbioru towaru dostarczonego przez powódkę (upoważnienie wiązało się z zajmowanym przez niego stanowiskiem funkcją brygadzysty-zbrojarza i to on prowadził roboty zbrojarskie); to on zwykle kwitował odbiór towaru. Pozwana nigdy nie kwestionowała uprawnień E. K. do odbioru towaru (zeznania świadka Ł. M., rozprawa z 18 marca 2015 r. – 00:22:15 i n.; zeznania świadka P. K., rozprawa z 18 marca 2015 r. – 00:32:10 i n.; zeznania świadka B. K., rozprawa z 18 marca 2015 r. – 00:39:00 i n.; zeznania świadka E. K., rozprawa z 18 marca 2015 r. – 00:47:00 i n.).

16 października 2012 r. K. P., jako pełnomocnik pozwanej, zamówił u powódki określony towar; w zamówieniu nie wskazano osób upoważnionych do potwierdzenia dokumentów dostawy. Towar ten powódka dostarczyła pozwanej dwoma transportami i odebrały go osoby o nazwiskach (odpowiednio): S. i W.. Z tytułu sprzedaży tego towaru powódka wystawiła na pozwaną dwie faktury o nr. (...) (podpisane przez przedstawicieli powódki), każda na kwotę 64.122,61 zł, płatne do – również odpowiednio – 18 stycznia 2013 r. i 18 lutego 2013 r. (zamówienie, k. 28; dokumenty WZ, k. 29 i 31; faktury, k. 30 i 32).

7 listopada 2012 r. K. P., jako pełnomocnik pozwanej, zamówił u powódki określony towar; w zamówieniu wskazano, że osobami upoważnionymi do potwierdzenia dokumentów dostawy są: B. Z. i Ł. G.. Towar ten powódka dostarczyła pozwanej i odebrali go: M. N. i E. K.. Z tytułu sprzedaży tego towaru powódka wystawiła na pozwaną fakturę o nr. (...) (podpisaną przez przedstawicieli powódki) na kwotę 64.749,88 zł płatną do 18 stycznia 2013 r. (zamówienie, k. 33; dokument WZ, k. 34-35; faktura, k. 36).

8 listopada 2012 r. K. P., jako pełnomocnik pozwanej, zamówił u powódki określony towar; w zamówieniu nie wskazano osób upoważnionych do potwierdzenia dokumentów dostawy. Towar ten powódka dostarczyła pozwanej; na dokumencie WZ nie podpisał się jednak przedstawiciel pozwanej, a znajduje się tam jedynie podpis kierowcy. Z tytułu sprzedaży tego towaru powódka wystawiła na pozwaną m.in. fakturę o nr. (...) (podpisaną przez przedstawicieli powódki) na kwotę 1.939,40 zł płatną do 18 stycznia 2013 r. (zamówienie, k. 37; dokument WZ, k. 38; faktura, k. 39).

15 listopada 2012 r. K. P., jako pełnomocnik pozwanej, zamówił u powódki określony towar; w zamówieniu wskazano E. K. jako osobę do kontaktu. Towar ten powódka dostarczyła pozwanej; na dokumencie WZ podpisał się E. K.. Z tytułu

sprzedaży tego towaru powódka wystawiła na pozwaną fakturę o nr. (...) (podpisaną przez przedstawicieli powódki) na kwotę 5.767,84 zł płatną do 18 stycznia 2013 r. (zamówienie, k. 40; dokument WZ, k. 41; faktura, k. 42).

19 listopada 2012 r. K. P., jako pełnomocnik pozwanej, zamówił u powódki określony towar; w zamówieniu wskazano E. K. jako osobę do kontaktu. Towar ten powódka dostarczyła pozwanej; na dokumentach WZ podpisał się E. K.. Z tytułu sprzedaży tego towaru powódka wystawiła na pozwaną fakturę o nr. (...) (podpisaną przez przedstawicieli powódki) na kwotę 59.577,40 zł płatną do 29 stycznia 2013 r. Należność z tej faktury została zmniejszona o kwotę 454,61 zł fakturą korygującą nr (...) (zamówienie, k. 43; dokumenty WZ, k. 44-46; faktura, k. 47-48; faktura korygująca, k. 49).

12 grudnia 2012 r. K. P., jako pełnomocnik pozwanej, zamówił u powódki określony towar; w zamówieniu wskazano E. K. jako osobę do kontaktu. Towar ten powódka dostarczyła pozwanej; na dokumencie WZ podpisał się E. K.. Z tytułu sprzedaży tego towaru powódka wystawiła na pozwaną fakturę o nr. (...) (podpisaną przez przedstawicieli powódki) na kwotę 16.556,78 zł płatną do 11 lutego 2013 r. (zamówienie, k. 50; dokument WZ, k. 51; faktura, k. 52).

19 grudnia 2012 r. K. P., jako pełnomocnik pozwanej, zamówił u powódki określony towar; w zamówieniu nie wskazano osób upoważnionych do potwierdzenia dokumentów dostawy. Towar ten powódka dostarczyła pozwanej; na dokumencie WZ nie podpisał się jednak przedstawiciel pozwanej, a znajduje się tam jedynie podpis kierowcy. Z tytułu sprzedaży tego towaru powódka wystawiła na pozwaną m.in. fakturę o nr. (...) (podpisaną przez przedstawicieli powódki) na kwotę 4.123,08 zł płatną do 26 lutego 2013 r. (zamówienie, k. 53; dokument WZ, k. 54; faktura, k. 55-56).

28 grudnia 2012 r. K. P., jako pełnomocnik pozwanej, zamówił u powódki określony towar; w zamówieniu wskazano E. K. jako osobę do kontaktu. Towar ten powódka dostarczyła pozwanej; na dokumencie WZ podpisał się E. K.. Z tytułu sprzedaży tego towaru powódka wystawiła na pozwaną fakturę o nr. (...) (podpisaną przez przedstawicieli powódki) na kwotę 36.934,17 zł płatną do 26 lutego 2013 r. (zamówienie, k. 57; dokument WZ, k. 58; faktura, k. 59).

Również 28 grudnia 2012 r. K. P., jako pełnomocnik pozwanej, zamówił u powódki określony towar; w zamówieniu wskazano E. K. jako osobę do kontaktu. Towar ten powódka dostarczyła pozwanej; na dokumencie WZ podpisał się E. K.. Z tytułu sprzedaży tego towaru powódka wystawiła na pozwaną fakturę o nr. (...) (podpisaną przez przedstawicieli powódki) na kwotę 5.908,80 zł płatną do 26 lutego 2013 r. (zamówienie, k. 60; dokument WZ, k. 61; faktura, k. 62).

Pozwana nie zgłaszała powódce jakichkolwiek zastrzeżeń co do jakości czy ilości odebranego przez nią towaru. Pozwana także nigdy nie dokonała zwrotu towaru zakupionego u powódki, za który ta dochodzi zapłaty w niniejszym postępowaniu (zeznania świadka Ł. M., rozprawa z 18 marca 2015 r. – 00:11:50 i n.; zeznania świadka P. K., rozprawa z 18 marca 2015 r. – 00:34:00 i n.; zeznania świadka B. K., rozprawa z 18 marca 2015 r. – 00:40:25 i n.; zeznania świadka E. K., rozprawa z 18 marca 2015 r. – 00:49:00 i n.; oświadczenie, k. 68).

Powódka wystawione na pozwaną faktury wysłała listem zwykłym na adres siedziby tej spółki; jest to zwykły sposób doręczania faktur stosowany przez powódkę wobec wszystkich jej klientów. Przed niniejszym sporem pozwana nie kwestionowała wobec powódki jakiegokolwiek faktury (zeznania świadka Ł. M., rozprawa z 18 marca 2015 r. – 00:23:00 i n.; zeznania świadka P. K., rozprawa z 18 marca 2015 r. – 00:35:00 i n.; zeznania świadka B. K., rozprawa z 18 marca 2015 r. – 00:41:45 i n.).

6 marca 2013 r. pozwana, z tytułu należności za faktury: (...), (...) i (...) przelała na powódkę kwotę 17.079,12 zł. Natomiast 19 marca 2013 r. pozwana, z tytułu należności za faktury: (...), (...), (...) i (...) („część”) przelała na powódkę kwotę 106.000 zł (potwierdzenia operacji, k. 63-64).

Natomiast pismem z 4 kwietnia 2013 r. pozwana zwróciła się do powódki z prośbą o zaliczenie płatności przez nią dokonanej 19 marca 2013 r. w części dotyczącej kwoty 74.968,74 zł na poczet zobowiązań spółki (...) wobec powódki. Prośbę tę powódka uwzględniła i w taki sposób zaliczyła część tej wpłaty – w tym zakresie nie została ona zaliczona na zobowiązania pozwanej (pismo, k. 65; okoliczności bezsporne – uzasadnienie pozwu, k. 6).

Z wpłaty dokonanej 6 marca 2013 r., która z naddatkiem pokryła zobowiązania z wymienionych w tytule faktur (nieobjętych sporem), powódka zaliczyła pozostałą kwotę w wysokości 363,96 zł na najstarszą inną wierzytelność – z faktury nr (...) (za którą zapłaty dochodzi powódka w sprawie). Z kolei pozostałą do zaliczenia na rzecz pozwanej część z wpłaty dokonanej 19 marca 2013 r. w wysokości 31.031,26 zł powódka również zaliczyła na ową najdalej wymagalną fakturę nr (...). Odsetki ustawowe naliczone od kwoty 64.122,61 zł (należności z przywołanej faktury) za okres od 19 stycznia 2013 r. do 6 marca 2013 r. (od wymagalności należności z faktury do zapłaty kwoty 363,96 zł) wynoszą 1.073,39 zł; z kolei odsetki ustawowe od kwoty 63.758,65 zł (pozostałej części należności z tej faktury po pomniejszeniu o 363,96 zł) od 7 marca 2013 r. do 19 marca 2013 r. (od dnia po zapłacie kwoty 363,96 zł do dnia dalszej zapłaty kwoty 31.031,26 zł) wynoszą 295,21 zł (okoliczności bezsporne – uzasadnienie pozwu, k. 6).

Pismem z 16 kwietnia 2013 r., w tym samym dniu nadanym listem poleconym, powódka wezwała pozwaną do zapłaty łącznie kwoty 291.952,74 zł z faktur objętych niniejszym pozwem (jest to część roszczenia głównego z tytułu ceny; kwota ta nie obejmuje tej części należności głównej, która wynika z żądania skapitalizowanych odsetek), w terminie 7 dni pod rygorem wniesienia pozwu do sądu (wezwanie, k. 66; pocztowa książka nadawcza, k. 67).

Mimo powyższego pozwana nie zapłaciła powódce dochodzonej pozwem kwoty (okoliczność bezsporna).

Nieskuteczne pozostało oświadczenie pozwanej ze sprzeciwu od nakazu zapłaty, w którym zaprzeczyła wszystkim faktom oraz twierdzeniom powódki wprost przez nią nieprzyznanym (78 i 91). Nie można bowiem odpowiadając na pozew twierdzić, że się nie zgadzając z pozwem, przeczy wszystkim faktom powołanym przez powoda, poza tymi, które wyraźnie się przyzna; fakty i dowody związane z konkretnymi okolicznościami, z którymi się pozwana nie zgadza, powinna ona wskazać, jeśli ma to służyć obronie jej racji, powinna się ona ustosunkować do twierdzeń strony powodowej (vide teza z uzasadnienia wyroku SN z 9 lipca 2009 r. III CSK 341/08, Lex 584753).

W niniejszej sprawie pozwana, wnosząc o przesłuchanie jej w charakterze strony, zaprzeczyła, aby powódka udowodniła brak zastrzeżeń pozwanej co do jakości towaru – dowodem na tę okoliczność nie jest oświadczenie przedstawicieli powódki. Mając na uwadze tenże wniosek dowodowy 19 listopada 2014 r. zarządono wezwać na rozprawę z 18 marca 2015 r. m.in. pozwaną celem przesłuchania w charakterze strony pod rygorem pominięcia dowodu z jej przesłuchania (k. 113); wezwanie to doręczono pozwanej na adres przez nią wskazany (k. 77 i 138). Mimo tego pozwana nie stawiała się na rozprawie z 18 marca 2015 r., nie usprawiedliwiając tego w żaden sposób (k. 141). Z faktu tego należało wyprowadzić dwa wnioski. Po pierwsze ten, że należało pominąć tenże wnioskowany przez pozwaną środek dowodowy (por. art. 302 § 1 zd. II KPC). Po drugie zaś ten, że pozwana z własnej woli nie przedstawiła sądowi dowodów na poparcie swoich zarzutów.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje

Powództwo, jako usprawiedliwione zarówno co do zasady jak i co do wysokości, podlegało uwzględnieniu w całości.

W pierwszej kolejności należy odnieść się do okoliczności zawarcia przez strony umowy. Z tym też wiąże się pierwszy zarzut pozwanej, a mianowicie zarzut nieudowodnienia przez powódkę, aby osoba która składała zamówienia w imieniu pozwanej (K. P.), była uprawniona do jej reprezentacji, szczególnie że załączone pełnomocnictwo datowane jest na 2009 r.

Nie do końca wiadomo, czy powyższy zarzut jest tylko wynikiem określonej linii obrony, czy też niezrozumienia istoty pełnomocnictwa. Wskazać więc pozwanej należy, że załączone do pozwu przez powódkę pełnomocnictwo materialne (notabene udzielone w formie aktu notarialnego, a więc z całą pewnością zostało ono ważne udzielone jeśli chodzi o formę czynności prawnej {por. choćby art. 99 KC}) nie zostało przez pozwaną ograniczone czasowo; w wypadku zaś pełnomocnictwa nieograniczonego czasowo brak jest jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, aby ono wygasło po jakimś okresie. W konsekwencji brak jest podstaw do twierdzenia, aby pełnomocnictwo udzielone w 2009 r. nie obowiązywało już w 2012 r. Niezależnie od tego zaznaczenia wymaga, że jeśli pełnomocnictwo do zostałyby cofnięte, to okoliczność tę

winien udowodnić mocodawca; strona pozwana w tym zakresie pozostała jednak całkowicie bierna – nie udowodniła więc cofnięcia pełnomocnictwa (wręcz nie podnosiła takiego zarzutu).

Jeśli zaś nawet owo pełnomocnictwo zostałoby cofnięte (a do takiego wniosku brak jest podstaw w niniejszej sprawie), to jednoznacznie z brzmienia art. 105 KC wynika iż w przypadku, jeżeli pełnomocnik po wygaśnięciu umocowania dokona w imieniu mocodawcy czynności prawnej w granicach pierwotnego umocowania, czynność prawna jest ważna, chyba że druga strona o wygaśnięciu umocowania wiedziała lub z łatwością mogła się dowiedzieć. Przy czym również w tym wypadku to na byłym mocodawcy spoczywa ciężar wskazania i udowodnienia okoliczności zwalniających mocodawcę od skutków czynności dokonanej w jego imieniu po wygaśnięciu pełnomocnictwa (vide teza z uzasadnienia wyroku SN z 11 lipca 2002 r. IV CKN 1210/00, Lex 56053). Tymczasem po pierwsze pozwana nawet nie podnosiła zarzutu, zgodnie z którym przekazała powódce jakkolwiek informacje, z której ta mogła wywieść wiedzę, jakoby sporne pełnomocnictwo zostało cofnięte. Siłą więc rzeczy pozwana takich okoliczności nie udowodniła; z ustalonego stanu faktycznego wynika zaś, że pozwana powódce takiej informacji nie przekazała. Z drugiej zaś strony w sprawie analogicznie można się odnieść do okoliczności, z których rzekomo powódka mogła się z łatwością dowiedzieć o braku umocowania – okoliczności takich pozwana nie podnosiła i nie udowodniła. Natomiast ustalony stan faktyczny w całej rozciągłości usprawiedliwiał przekonanie powódki, że K. P. był pełnomocnikiem pozwanej; w tym zakresie można tytułem przykładu wskazać, że od ok. 2000 r. osoba ta reprezentowała pozwaną, następnie (w 2009 r.) zostało mu udzielone pełnomocnictwo notarialne i dalej (co najmniej do końca 2012 r.) reprezentował pozwaną, nie zmieniając zakresu swoich czynności.

Z powyższych okoliczności jednoznacznie wynika wniosek, że K. P. w okresie kiedy zostały przez niego (jako pełnomocnika pozwanej) złożone przedmiotowe zamówienia, winien być traktowany jako pełnomocnik pozwanej. Jego działania winny więc zostać przypisane pozwanej (zgodnie bowiem z art. 95 § 2 KC czynność prawna dokonana przez przedstawiciela w granicach umocowania pociąga za sobą skutki bezpośrednio dla reprezentowanego).

Strony łączył szereg umów dostawy o których mowa w art. 605 KC (zgodnie z którym to przepisem przez umowę dostawy dostawca zobowiązuje się do wytworzenia rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku oraz do ich dostarczania częściami albo periodycznie, a odbiorca zobowiązuje się do odebrania tych rzeczy i do zapłacenia ceny); strony nie umawiały się bowiem o rzecz oznaczoną co do tożsamości (por. art. 627 KC). Jeśli zaś dostrzec, że przeważnie na zamówione przez pozwaną rzeczy wystawiany był jeden dokument WZ, to godzi się zaznaczyć, że także w przypadku nazwanej umowy sprzedaży do obowiązków kupującego należy odebranie rzeczy i zapłata ceny (por. art. 535 KC); rozważania w zakresie zasadności powództwa, przy zasadzaniu ich o nazwaną umowę sprzedaży, byłyby analogiczne do tych dotyczących umowy dostawcy, a więc i wynik rozważań musiałby być identyczny.

W zakresie jednego z fundamentalnych obowiązków dostawcy (tak samo sprzedawcy), a mianowicie wydania odbiorcy (tak samo kupującemu) rzeczy, pozwana podnosi zarzut, zgodnie z którym powódka nie udowodniła wydania jej towaru (precyzując, że z części zamówień wynika, kto był uprawniony do odebrania towaru, a na dokumentach wydania widnieje podpis innej osoby lub jest brak jakiegokolwiek podpisu). Zarzuty podnoszone w tym zakresie przez pozwaną nie mogą jednak zaciemnić jednego podstawowego faktu – postępowanie dowodowe przeprowadzone w niniejszej sprawie jednoznacznie wykazało, że powódka wydała pozwanej towar, za który zapłaty dochodzi w niniejszym postępowaniu.

Odnosząc się wprost do zarzutu pozwanej należy wskazać, że w zamówieniach z: 15 listopada 2012 r. (dotyczy faktury (...)), 19 listopada 2012 r. (dotyczy faktury (...)), 12 grudnia 2012 r. (dotyczy faktury (...)) i dwóch z 28 grudnia 2012 r. (dotyczących faktur (...)) wskazano E. K. jako osobę do kontaktu i ta osoba podpisała z ramienia pozwanej dokumenty WZ. Pomijając już fakt, że w zamówieniach nie wskazano – jak chciałaby tego pozwana – że E. K. jest jedyną osobą upoważnioną do **odebrania** towaru, a jedynie, że jest on osobą do **kontaktu**, to skoro towar ten odebrała właśnie ta osoba (która była do tego umoczona przez pozwaną z racji wykonywanego stanowiska {por. per analogiam art. 97 KC}), zarzut pozwanej w tym zakresie był całkowicie chybiony.

W zakresie faktur (...) zaznaczyć należy, że 19 marca 2013 r. pozwana przełała na powódkę kwotę 106 tys. zł w tytule przelewu wskazując, że następuje to tytułem zapłaty za te faktury (explicite przywołała numery tych faktur). Nie uznając tego za uznanie długu (albowiem w późniejszym terminie wpłata to została przez powódkę na wniosek pozwanej zaliczona na poczet zobowiązań innego podmiotu), okoliczność ta pozwala przyjąć, że towary ujęte w tych fakturach zostały pozwanej wydane. Tylko bowiem w takim wypadku, a więc odebrania towaru od powódki, pozwana by za niego w pewnym momencie zamierzała zapłacić. Gdyby z drugiej strony powódka nie wydała pozwanej towaru i ta by go nie otrzymała, ta z całą pewnością w tytule przelewu nie wskazywałaby faktur wystawionych za niedostarczony towar. Również więc w tym zakresie powódka udowodniła wydanie towaru pozwanej.

Pozostały więc dwie faktury: (...) i (...). W zamówieniach dotyczącej oby tych faktur nie wskazano, iż (jedyną) osobą do kontaktu, nie mówiąc już o odebraniu towaru, jest E. K.. Zaś towar, za który wystawiono pierwszą z faktur został odebrany przez osobę o nazwisku W. – została więc ona odebrana. Druga zaś faktura dotyczy małego ładunku (który zwykle był odbierany przez pozwaną jej transportem) i na stosownym dokumencie WZ znajduje się podpis kierowcy. Również w tym zakresie powódka udowodniła wydanie towaru pozwanej. Szczególnie że – co można przypomnieć – fakt wydania towaru wynikał nie tylko z tych dokumentów prywatnych, ale i z zeznających w niniejszej sprawie świadków.

Pozwana zaznaczyła, że nie zaakceptowała przedmiotowych faktur (nie podpisała ich) i zarzuciła, że faktury te nie mogą stanowić dowodu na istnienie i wysokość należności dochodzonych pozvem.

Przede wszystkim w zakresie zarzutu niezaakceptowania (niepodpisania) ich przez pozwaną zaznaczyć należy, że ma to w sprawie jedynie o tyle znaczenie, o ile nakazuje uznać, że pozwana nie uznała długu w zakresie całości dochodzonego w sprawie roszczenia (sąd nie oparł zaś wyroku na uznaniu długu). Nie może jednak przemawiać to przeciw uznaniu, że faktury te stanowią dokument prywatny, albowiem zostały podpisane przez przedstawicieli powódki (vide teza z uzasadnienia wyroku NSA z 8 maja 2009 r. II FSK 107/08, Lex 549314). Jednocześnie należy tu wskazać, że, dostrzegając iż faktura nie jest źródłem stosunku cywilnoprawnego, to jednakże wskazuje się, że skoro przedstawiciele powódki podpisali przedmiotowe faktury, w których zostały wpisane: tytuł ich wystawienia, strony określonego stosunku prawnego oraz świadczenia główne stron (przedmiot świadczenia niepieniężnego powódki i cenę do której zapłaty zobowiązana była pozwana oraz termin, w jakim winna to uczynić), to już z tego względu dopuszczalne było przyjęcie, że wskazane w fakturze okoliczności odpowiadają rzeczywistości (vide teza z uzasadnienia wyroku SN z 6 czerwca 2001 r. V CKN 291/00, Lex 53120).

Oczywiście wobec zaprzeczenia przez pozwaną treści faktur to na powódce spoczął ciężar dalszego udowodnienia ich prawdziwości (por. art. 253 zd. II KPC). Ciężarowi temu powódki sprostała – zgłosiła ona wnioski dowodowe o przesłuchanie świadków, z których to zeznań jednoznacznie wynikało, że treść faktur odpowiada rzeczywistości (że powódka dostarczyła pozwanej towaru objęte przedmiotowymi fakturami). Dodatkowo nie można zapominać, że – na co wskazano powyżej – że pozwana numery niektórych z tych faktur ((...), (...) i (...)) wskazała w tytule przelewu, a za pierwszą z nich, jako najdalej wymagalną, nawet w części zapłaciła (wobec stosownego zarachowania dokonanego przez powódkę); także z tego względu należy uznać, że zgłoszonymi wnioskami dowodowymi (w szczególności dowodami z tych faktur jako dokumentami prywatnymi), powódka udowodniła dochodzone wierzytelności.

Wreszcie pozwana zaprzeczyła, aby powódka udowodniła brak zastrzeżeń pozwanej co do jakości towaru.

Z jednej strony zaznaczyć należy, że to na pozwanej spoczywał ciężar dowodu w tym zakresie. Pamiętać bowiem należy, że nie zawsze w procesie ciężar dowodu spoczywa na stronie powodowej; zgodnie z ogólnymi regułami dowodzenia ciężar dowodu spoczywa na tym kto twierdzi, a nie na tym, kto zaprzecza (co wyraża łacińska paremia *ei incumbit probatio qui dicit, non qui negat*); oznacza to, że w sytuacji, w której strona, niezależnie od tego, czy powodowa czy pozwana, zaprzecza wystąpieniu określonej okoliczności, to strona przeciwna, która na tę okoliczność się powołuje, winna ją udowodnić. Przenosząc te uwagi natury ogólnej na grunt niniejszej sprawy należy wskazać, że to pozwana winna udowodnić składane reklamacje, a właściwe wręcz wady rzeczy dostarczonych przez powódkę czy braki ilościowe dostaw. Nie sposób czynić więc powódce zarzutu w zakresie zgłoszonych dowodów co do braku reklamacji

pozwanej; niezależnie od tego powódka (zeznaniai świadków i ich pisemnym oświadczeniem) udowodniła fakt braku reklamacji pozwanej.

Udowodniła powyższą okoliczność, albowiem – z drugiej strony – pozwana nie przedstawiła żadnego dowodu na złożenia takich reklamacji. W takim stanie sprawy – mając na względzie, że polską procedurą cywilną rządzi co do zasady teoria swobodnej oceny dowodów (por. art. 233 KPC) – całkowicie chybione pozostawały zastrzeżenia pozwanej co do przedstawionych przez powódkę w tym zakresie dowodów (wręcz dla „udowodnienia” tej okoliczności przez powódkę w niniejszej sprawie, wobec bezczynności pozwanej, wystarczające było owo sporne oświadczenie).

W konsekwencji powódka udowodniła zasadę dochodzonego przez nią roszczenia – dostarczyła pozwanej określone towary i należy się jej za nie zapłata umówionej przez strony ceny.

Przechodząc do wysokości tego roszczenia należy wskazać, że powódka wystawiła na pozwaną faktury o następujących numerach:

- a) (...) na kwotę 64.122,61 zł i na poczet tej należności powódka zaliczyła kwotę 363,96 zł z wpłaty dokonanej przez pozwaną 6 marca 2013 r. i 31.031,26 zł z wpłaty dokonanej 19 marca 2013 r., a więc do zapłaty z tej faktury pozostała kwota 32.727,39 zł;
- b) (...) na kwotę 5.767,84 zł;
- c) (...) na kwotę 64.749,88 zł;
- d) (...) na kwotę 1.939,40 zł;
- e) (...) na kwotę (po uwzględnieniu korekty z faktury korygującej nr (...)) 59.122,79 zł (59.577,40 minus 454,61);
- f) (...) na kwotę 16.556,78 zł;
- g) (...) na kwotę 5.908,80 zł;
- h) (...) na kwotę 4.123,08 zł;
- i) (...) na kwotę 36.934,17 zł;
- j) (...) na kwotę 64.122,61 zł;
- k) nadto w niniejszej sprawie od z uwagi na częściową zapłatę przez pozwaną należności z faktury (...) po terminie, po stronie powódki powstała wierzytelność o odsetki ustawowe od tej kwoty (art. 481 § 1 i § 2 zd. I KC) w łącznej wysokości 1.368,60 zł (co znamienne – pozwana w tym zakresie nie podniosła jakiegokolwiek zarzutu).

Łącznie więc powódce należała się od pozwanej kwota 293.321,34 zł tytułem roszczenia głównego.

Już powyższe zważenie, z uwagi na akcesoryjność materialną roszczenia o odsetki względem roszczenia głównego (por. art. 481 § 1 KC) przesądzało, że usprawiedliwione co do zasady było żądanie odsetek od roszczenia głównego (accessorium sequitur principale).

W tym miejscu można odnieść się do kolejnego zarzutu pozwanej, a mianowicie tego, zgodnie z którym powódka nie przedstawiła dowodu doręczenia jej powyższych faktur (z których zapłaty dochodzi w niniejszej sprawie). Przede wszystkim zarzutu tego nie można potraktować jako zarzutu przedwczesności powództwa z uwagi na niewymagalność dochodzonych wierzytelności, albowiem nawet już choćby załączone do pozwu przedsądowe wezwanie do zapłaty skutkowałoby postawieniem ich w stan wymagalności.

W istocie przedmiotowych faktur powódka nie doręczyła osobiście pozwanej ani też nie wysłała ich listem poleconym (było to bezsporne). Jak wynika z ustalonego stanu faktycznego faktury te powódka przesłała pozwanej listem

zwykłym (jak to powódka robi zwyczajowo ze wszystkimi wystawionymi przez siebie fakturami); tym samym powódka udowodniła, że doręczyła pozwanej przedmiotowe faktury. Szczególnie że – na co już wskazano – pozwana płaciła powódce za faktury w ten sposób jej doręczane (w tym w części za jedną z faktur objętych niniejszym pozwem), a więc taki sposób przekazywania faktur był przed sporem przez strony uzgodniony, a przynajmniej przez pozwaną akceptowany. Pamiętając zaś, że doręczenie dłużnikowi dokumentu rozliczeniowego (faktury) jest wezwaniem go do spełnienia świadczenia pieniężnego w rozumieniu art. 455 KC wówczas, gdy zawarto w nim stosowną wzmiankę co do sposobu, a w szczególności czasu zapłaty (vide: uchwała SN z 19 maja 1992 r. III CZP 56/92, OSNC 1992, z. 12, poz. 219; teza z uzasadnienia wyroku SN z 23 października 2001 r. I CKN 323/99, OSNC 2002, z. 7-8, poz. 94; teza z uzasadnienia wyroku SN z 16 września 2004 r. IV CK 659/03, Lex 146328; teza z uzasadnienia wyroku SN z 7 lipca 2005 r. IV CK 28/05, Lex 180911), zaznaczyć należy, że w fakturach tych wskazano również sposób (przelew) i termin płatności. W szczególności termin określony był datą dzienną oddaloną o niespełna dwa miesiące od daty dostawy i wystawienia faktury. Skoro zaś pozwana nie podnosiła okoliczności przeciwnej, uznać należy, że czas pomiędzy doręczeniem pozwanej faktur a terminem płatności wskazanym na fakturach, był odpowiednim okresem; pozwana więc nie spełniając świadczenia w terminie popadła w zwłokę (art. 455 KC), lub – jak lepiej to ująć z perspektywy roszczenia o odsetki – opóźnienie (art. 481 § 1 KC).

W niniejszej sprawie powódka żądała odsetek od kwot:

- a) 32.727,39 zł od 20 marca 2013 r. – skoro powódka w tym zakresie żądała odsetek od pozostałej do zapłaty części faktury (...), z której odsetki zostały skapitalizowane najdalej do 19 marca 2013 r., żądanie to było uzasadnione;
- b) 5.767,84 zł z faktury (...) od 19 stycznia 2013 r. – skoro faktura ta była płatna do 18 stycznia 2013 r., uzasadnienie powódka żądała odsetek od dnia następnego;
- c) 64.749,88 zł z faktury (...) od 19 stycznia 2013 r. – skoro faktura ta była płatna do 18 stycznia 2013 r., uzasadnienie powódka żądała odsetek od dnia następnego;
- d) 1.939,40 zł z faktury (...) od 19 stycznia 2013 r. – skoro faktura ta była płatna do 18 stycznia 2013 r., uzasadnienie powódka żądała odsetek od dnia następnego;
- e) 59.122,79 zł z faktury (...) od 30 stycznia 2013 r. – skoro faktura ta była płatna do 29 stycznia 2013 r., uzasadnienie powódka żądała odsetek od dnia następnego;
- f) 16.556,78 zł z faktury (...) od 12 lutego 2013 r. – skoro faktura ta była płatna do 11 lutego 2013 r., uzasadnienie powódka żądała odsetek od dnia następnego;
- g) 5.908,80 zł z faktury (...) od 27 lutego 2013 r. – skoro faktura ta była płatna do 26 lutego 2013 r., uzasadnienie powódka żądała odsetek od dnia następnego;
- h) 4.123,08 zł z faktury (...) od 27 lutego 2013 r. – skoro faktura ta była płatna do 26 lutego 2013 r., uzasadnienie powódka żądała odsetek od dnia następnego;
- i) 36.934,17 zł z faktury (...) od 27 lutego 2013 r. – skoro faktura ta była płatna do 26 lutego 2013 r., uzasadnienie powódka żądała odsetek od dnia następnego;
- j) 64.122,61 zł z faktury (...) od 19 lutego 2013 r. – skoro faktura ta była płatna do 18 lutego 2013 r., uzasadnienie powódka żądała odsetek od dnia następnego;
- k) 1.368,60 zł od 29 lipca 2014 r. – skoro w tym zakresie strona powodowa dochodziła odsetek od skapitalizowanych odsetek (objętych roszczeniem głównym), dalsze odsetki od tych skapitalizowanych należały się powódce dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa (art. 482 § 1 in principio KC), a więc właśnie – zgodnie z art. 165 § 2 KPC – od 29 lipca 2014 r. (k. 69).

Wreszcie zasadnie powódka dochodziła od pozwanej odsetek w wysokości tzw. odsetek ustawowych, a więc określonych na podstawie art. 359 § 3 KC (por. art. 481 § 2 zd. I KC).

W konsekwencji również żądanie pozwu co do odsetek od roszczenia głównego było uzasadnione w całości.

Mając na uwadze powyższe – na podstawie przywołanych przepisów – należało orzec jak w pkt. 1 sentencji wyroku i uwzględnić powództwo w całości.

O kosztach procesu sąd – na podstawie art. 98 § 1 KPC – rozstrzygnął z zastosowaniem zasady odpowiedzialności za jego wynik. Znajduje to uzasadnienie w fakcie, że powództwo zostało uwzględnione. To więc pozwana uległa w całości swoich żądań i to ją winny ostatecznie obciążać koszty procesu, w tym koszty strony powodowej.

Przy czym w sprawie nie występowały przesłanki do uwzględnienia wniosku pozwanej o nieobciążanie jej kosztami procesu, i to co najmniej z czterech względów. Primo pozwana nie wykazała, aby choćby jej sytuacja majątkowa przemawiała za zastosowaniem dobrodziejstwa art. 102 KPC. Secundo również art. 101 KPC nie pozwalał na zwolnienie pozwanej z obowiązku zwrotu kosztów powódce – nie spełniła ona obciążających ją obowiązków nie tylko w terminie z art. 455 KC, nie spełniła ich także po otrzymaniu przedsądowego wezwania do zapłaty i nie spełniła ich także już po otrzymaniu odpisu pozwu. Tertio pozwana nie powołuje się również na okoliczności z art. 103 KPC – nie wskazuje, na czym miałyby polegać niesumienne lub oczywiście niewłaściwe postępowaniem powódki. Wreszcie – quarto – za obciążeniem pozwanej obowiązkiem zwrotu kosztów powódce przemawiały wręcz funkcje, jakie pełnią koszty procesu, a właściwie funkcja społeczna, która w jej sensie pozytywnym oznacza m.in. minimalizację zachęt do chęci niesłusznego wzbogacenia się kosztem przeciwnika (vide przykładowo cz. III.3.1 uzasadnienia wyroku TK z 16 czerwca 2008 r. P 37/07, opubl. w: OTK-A 2008, z. 5, poz. 80).

Na koszty procesu strony powodowej w niniejszym postępowaniu składały się koszty sądowe w postaci opłaty od pozwu (art. 13 ust. 1 w zw. z art. 21 uKSC) w wysokości 14.667 zł oraz koszty zastępstwa procesowego w postaci wynagrodzenia pełnomocnika w wysokości 7.200 zł (§ 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu {tj. Dz.U. poz. 461 z 2013 r.}) i 17 zł tytułem opłaty skarbowej od złożenia kopii dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa w postępowaniu sądowym (k. 10 i 11).

Mając na uwadze powyższe – na podstawie art. 108 § 1 zd. I oraz art. 109 § 2 KPC w zw. z przywołanymi przepisami – sąd, w pkt. 2 sentencji wyroku, postanowił zasądzić od pozwanej na rzecz na rzecz powódki sumę powyższych pozycji, tj. kwotę 21.884 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pozwanej wraz z pouczeniem o dopuszczalności, terminie i sposobie wniesienia apelacji (zażalenia jeśli skarży tylko rozstrzygnięcie o kosztach procesu).